

פרק 63

ניסוי הכלא של סטנפורד, אחריות דבר

אחרית דבר, הרמיוני גריינג'ר:

היא בדיוק עמדה לסגור את ספריה ולאסוף את שיעורי הבית שלה כהכנה לשינה, פדמה ומנדי כבר ארזו את ספריהן מצידו השני של השולחן, כשהארי פוטר נכנס לחדר המועדון של רייבנקלו; ורק אז היא הבינה שלא ראתה אותו כלל מאז ארוחת הבוקר.

ההבנה הזו נרמסה במהרה על ידי אחת מפתיעה הרבה יותר.

על כתפו של הארי ניצב יצור מכונף אדום-זהוב, ציפור בוקת של אש.

והארי נראה עצוב ושחוק וממש עייף, כאילו עוף-החול הוא הדבר היחיד שמחזיק אותו על רגליו, אבל עדיין היה חום סביבו, מי שכיווץ את עיניו היה יכול לחשוב שהוא מביט במנהל איכשהו, זה היה הרושם שהרמיוני קיבלה אף על פי שזה לא הגיוני בכלל.

הארי פוטר כיתת את רגליו לאורך חדר המועדון של רייבנקלו, מעבר לספות מלאות בבנות בוחות, מעבר למעגלי משחקי-קלפים של בנים בוחים, הולך לעברה.

בתיאוריה היא עדיין לא דיברה עם הארי פוטר, השבוע שלו לא נגמר עד מחר, אבל מה שלא יהיה שקורה כרגע בבירור הרבה יותר חשוב מזה –

”פוקס”, אמר הארי, ברגע שפתחה את פיה, ”הילדה הזו היא הרמיוני גריינג'ר, היא לא מדברת איתי כרגע כי אני אידיוט, אבל אם אתה רוצה להיות על כתף של אדם טוב היא עדיפה עליי.”

כל כך הרבה תשישות וכאב בקולו של הארי פוטר –

אבל לפני שהצליחה לחשוב מה לעשות בנוגע לכך, עוף-החול דאה מכתפו של הארי לעברה כמו אש מזדחלת על גפרור בהילוך מהיר; ואז היה עוף-חול מרחף לפניה ומביט בה בעיני אור ואש.

”קרע?” שאל עוף-החול.

הרמיוני הביטה בו, מרגישה כאילו היא מתמודדת עם שאלה במבחן ששכחה ללמוד אליו, השאלה החשובה ביותר, והיא עברה את כל חייה בלי ללמוד אליה. היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר.

”אני –” היא אמרה. ”אני רק בת שתיים עשרה, עוד לא עשיתי שום דבר –”

עוף-החול פשוט הסתובב מסביב לקצה כנף אחת כמו ישות האור והאוויר שהינו, וריחף חזרה לכתפו של הארי פוטר, עליה התיישב בחוזקה.

”ילד טיפשון שכמוך”, אמרה פדמה מצידו השני של השולחן, ונראתה כאילו היא מנסה להחליט האם לצחוק או לעוות את פניה, ”עופות-חול לא נועדו לילדות חכמות שעושות את שיעורי הבית שלהן, הם נועדו לאידייטים שמסתערים ישירות על חמישה בריונים גדולים מסלית'רין. יש סיבה שהצבעים של גריפינדור הם אדום וזהב, אתה יודע.”

נשמע הרבה צחוק ידידותי בחדר המועדון של רייבנקלו.

הרמיוני לא הייתה מאלה שצחקו.

גם הארי לא.

הארי כיסה את פניו בידו. "אמרי להרמיוני שאני מצטער," הוא אמר לפדמה, קולו דועך כמעט ללחישה. "אמרי לה ששכחתי שעופות-חול הם חיות, they don't understand time and planning, הם לא מבינים אנשים שעומדים לעשות דברים טובים אחר כך - אני לא בטוח שהם מבינים את הרעיון של מה שאדם הינו, כל מה שהם רואים זה מה אנשים עושים. פוקס לא יודע מה המשמעות של שתיים עשרה. אמרי להרמיוני שאני מצטער - לא הייתי צריך - הכל פשוט משתבש, לא כך?"

הארי פנה ללכת, עוף-החול עדיין על כתפו, והחל לכתת רגליו לאיטו לעבר גרם המדרגות שהוביל לחדרו.

הרמיוני לא הייתה יכולה להשאיר זאת כך, היא לא הייתה יכולה להשאיר זאת כך. היא לא ידעה אם זו התחרות שלה עם הארי או משהו אחר. היא פשוט לא הייתה יכולה לתת לזה להסתיים בכך שעוף-החול פונה ממנה.

היא מוכרחה -

התודעה שלה שלחה שאלה תזזיתית לכל הזיכרון המעולה שלה, מצאה דבר אחד -

"עמדתי לרוץ לפני הסוהרסן כדי לנסות להציל את הארי!" היא צעקה בייאוש-מה על הציפור האדומה-זהובה. "כלומר, ממש התחלתי לרוץ והכל! זה היה טיפשי ואמיץ, נכון?"

בצרכה מסולסלת, עוף-החול שיגר את עצמו מכתפו של הארי פעם נוספת, בחזרה אליה כמו שריפה מתפשטת, הוא הקיף אותה שלוש פעמים כאילו הייתה במרכז תופת, ולרגע אחת כנפו נגעה בלחייה, לפני שעוף-החול ריחף בחזרה אל הארי.

השתררה שתיקה בחדר המועדון של רייבנקלו.

"אמרתי לכם," אמר הארי בקול רם, והחל לטפס במדרגות שהובילו אל חדר השינה שלו; נראה כאילו הוא מטפס מהר, כאילו הוא צועד בקלילות משום מה, כך שבתוך רגע הוא ופוקס נעלמו.

הרמיוני הרימה יד רועדת ללחייה ונגעה במקום שבו פוקס נגע בה בכנפו, נקודה של חום נותרה שם כאילו פיסת העור הזו הועלתה בלהבות בעדינות רבה.

היא ענתה לשאלתו של עוף-החול, היא הניחה, אבל זה עדיין הרגיש כאילו היא בקושי הסתדרה במבחן, כאילו קיבלה 62 והייתה יכולה לקבל 104 אם הייתה מתאמצת יותר.

אם הייתה מתאמצת בכלל.

היא לא באמת ניסתה, עכשיו כשחשבה על זה.

היא רק עשתה את שיעורי הבית שלה -

את מי את הצלת?

אחרית דבר , פוקס:

סיוטים, לזה ציפה הילד, צרחות ותחינות והוריקנים שואגים של ריקנות, הפורקן של הזוועות שמועברות לזיכרון, ודרך כך, אולי, הופכות לחלק מהעבר.

והילד ידע שהסיוטים יגיעו.

בלילה הבא, הם יגיעו.

הילד חלם, ובחלומותיו העולם עלה באש, והגוורטס עלתה באש, הבית שלו עלה באש, רחובות אוקספורד עלו באש, הכל בער בלהבות זהובות שבהקו אבל לא איכלו, וכל האנשים שצעדו ברחובות הבוערים בהקו באור לבן בהיר יותר מהאש, כאילו היו להבות בעצמם, או כוכבים.

ילדי השנה הראשונה האחרים הלכו גם הם לישון, וראו זאת במו עיניהם, את הפלא עליו שמעו, הארי פוטר שכב במיטתו דומם וחסר תנועה, חיוך עדין על פניו, ועל כריתו עמדה ציפור אדומה-זהובה והשגיחה עליו, כנפיים בוהקות מכסות את ראשו כמו שמיכה.

התשלום נדחה בעוד לילה אחד.

אחרית דבר , דראקו מאלפוי:

דראקו יישר את גלימותיו, ווידא שהשוליים הירוקים ישרים. הוא נופף בשרביטו מעל ראשו ואמר לחש שאבא לימד אותו כשילדים אחרים עדיין שיחקו בבובץ, לחש שהבטיח שאף לא גרגר של מוך או אבק ילכלך את גלימות הקוסמים שלו.

דראקו הרים את המעטפה המסתורית שאבא שלח לו בדואר ינשופים והכניס אותה לגלימותיו. הוא כבר הטיל אינסנדיו ואוורטו על הפתק המסתורי.

ואז הוא הלך לאכול ארוחת בוקר, מוכן להתיישב בדיוק כשהאוכל יופיע, אם יצליח, כך שייראה כאילו כל השאר חיכו שיגיע כדי לאכול. כי כשאתה הנצר לבית מאלפוי אתה ראשון בכל, זה למה.

וינסנט וגרגורי המתינו לו מחוץ לדלת של חדרו הפרטי, קמו לפניו אפילו - אם כי לא היו לבושים בהידור כמוהו, כמובן.

חדר המועדון של סלית'רין היה נטוש. כל מי שקם כל כך מוקדם הלך ישירות לארוחת הבוקר בכל מקרה.

אולמות הצינוק היו שקטים למעט צעדיהם, ריקים ומהדהדים.

האולם הגדול רחש קולות דאגה למרות מיעוט הנוכחים. חלק מהילדים הקטנים יותר בכו, תלמידים רצו הלוך ושוב בין שולחנות או שעמדו בקבוצות וצעקו זה על זה, מדריך בגלימות אדומות עמד לפני שני תלמידים בגלימות ירוקות שוליים וצעק עליהם וסנייף צעד לעברם -

הרעש נחלש מעט כשאנשים ראו את דראקו כשחלק מהפרצופים פנו להביט בו ושהשתתקו.

האוכל הופיע על השולחנות איש לא הביט בו.

סנייפ סב על עקבו, נטש את מטרתו, והלך ישירות לדראקו.

קשר של פחד אחד בליבו של דראקו, האם משהו קרה לאבא - לא, אבא היה אומר לו בוודאי - מה שלא יהיה מה שקרה, למה אבא לא אמר לו -

דראקו ראה שיש שקיות עייפות מתחת לעיניו של סנייפ כשראש הבית שלו התקרב. המורה לשיקויים מעולם לא התלבש בהידור (בלשון המעטה), אבל הבוקר הגלימות שלו היו מלוכלכות ומבולגנות יותר מהרגיל, מוכתמות בשמן נוסף.

"לא שמעת?" לחשש ראש הבית שלו כשהתקרב. "למען השם, מאלפוי, אתה לא מקבל עיתון?"

"מה קרה, פרופ-"

"בלטריקס בלק נלקחה מאזקבאן!"

"מה?" אמר דראקו בתדהמה, בעוד גרגורי מאחוריו אמר משהו שהוא ממש לא היה צריך לומר ווינסנט פשוט נשנק.

סנייפ הביט בו בעיניים מצומצמות, ואז הנהן בחדות. "לוציוס לא אמר לך דבר, אם כן. אני מבין." סנייפ השמיע נחירה ופנה -

"פרופסור!" אמר דראקו. הוא רק התחיל להבין את ההשלכות, תודעתו מסתחררת בתזזיתיות. "פרופסור, מה עליי לעשות - אבא לא הנחה אותי -"

"אז אני מציע," אמר סנייפ בבוז, בעודו מתרחק, "שתאמר זאת להם, מאלפוי, כפי שאביך התכוון!"

דראקו העיף מבט לאחור בווינסנט ובגרגורי, אם כי הוא לא ידע למה הוא טורח. מובן שהם נראו אפילו יותר מבולבלים ממנו.

דראקו הלך לעבר שולחן סלית'רין והתיישב בקצה הרחוק, שעדיין היה ריק מיושבים.

דראקו שם חביתת נקניק על צלחתו והחל לאכול בתנועות אוטומטיות.

בלטריקס בלק נלקחה מאזקבאן.

בלטריקס בלק נלקחה מאזקבאן...?

דראקו לא ידע מה להסיק מכך, זה היה בלתי צפוי לחלוטין, כמו שהשמש תיכבה - טוב, השמש תיכבה בצפוי בעוד שישה מיליארד שנה, אבל זה היה בלתי צפוי לחלוטין כמו שהשמש תיכבה מחר. אבא לא היה עושה זאת, דמבלדור לא היה עושה זאת, איש לא אמר היה להיות מסוגל לעשות זאת - מה זה אומר - מה משהו יכול לעשות עם בלטריקס בלק אחרי עשר שנים באזקבאן - אפילו אם היא תתחזק שוב, מה התועלת במכשפה חזקה שהיא גם מרושעת ומשוגעת לחלוטין ונאמנה בפאנאטיות לאדון אופל שכבר לא בסביבה?

"היי," אמר ווינסנט ממקום מושבו ליד דראקו, "אני לא מבין, בוס, למה עשינו את זה?"

"אנחנו לא עשינו את זה, חתיכת כסיל!" ירה דראקו. "הו, למען מרלין, אם אפילו אתה חושב שאנחנו - אבא שלך לא סיפר לך סיפורים על בלטריקס בלק? היא עינתה פעם את אבא, היא עינתה את אבא שלך, היא עינתה את כולם, אדון האופל אמר לה להטיל קרושיו על עצמה והיא עשתה את זה! היא לא עשתה דברים משוגעים

כדי להטיל פחד ולהשליט ציות באוכלוסיה, היא עשתה דברים משוגעים כי היא הייתה משוגעת! היא כלבה זה מה שהיא!"

"הו, באמת?" אמר קול מרוגז מאחורי דראקו.

דראקו לא הרים את מבטו. גרגורי וווינסנט ישמרו על הגב שלו.

"הייתי חושבת שתהיה שמח –"

"– לשמוע שאוכלת מוות שוחררה, מאלפוי!"

אמיקוס קארו היה מהאנשים הבעייתיים האחרים; אבא אמר פעם לדראקו לוודא שהוא לעולם לא יהיה לבד בחדר עם אמיקוס...

דראקו הסתובב והביט בפלורה והסטיה קארו במבט הבוז מספר שלוש שלו, זה שאמר שהוא בבית אצילי ועתיק יומין והן לא, וכן, זה משנה. דראקו אמר בכיוון הכללי שלהן, בהחלט לא מכבד אותן בפנייה ישירה, "יש אוכלי מוות ויש אוכלי מוות", ואז פנה בחזרה אל האוכל שלו.

נשמעו שתי נשיפות כועסות מתואמות, ואז שני זוגות נעליים עזבו בסערה לעבר הקצה השני של שולחן סלית'רין.

כמה דקות לאחר מכן מיליסנט בלסטרוד רצה אליהם, חסרת נשימה בבירור, ואמרה, "מר מאלפוי, האם שמעת?"

"בנוגע לבלטריקס בלק?" שאל דראקו. "כן –"

"לא, בנוגע לפוטר!"

"מה?"

"פוטר הסתובב אתמול בלילה עם עוף-חול על הכתף שלו, ונראה כאילו גררו אותו דרך חמישים קילומטרים של בוצ', הם אומרים שעוף-החול לקח אותו לאזקבאן כדי לנסות לעצור את בלטריקס בלק והוא נלחם איתה בדו-קרב והם פוצצו חצי מהמבצר!"

"מה?" אמר דראקו. "הו, פשוט אין שום סיכוי ש–"

דראקו עצר.

הוא אמר את זה על הארי פוטר כמה פעמים והוא החל להבחין במגמה.

מיליסנט רצה לספר למישהו אחר.

"אתה לא באמת חושב –" אמר גרגורי.

"אני בכנות לא יודע כבר מה לחשוב," אמר דראקו.

כמה דקות לאחר מכן, אחרי שתיאודור נוט התיישב מולו וויליאם רוזייר הלך לשבת עם התאומות קארו, ווינסנט דחף אותו קלות ואמר, "שם."

הארי פוטר נכנס לאולם הגדול.

דראקו בחן אותו בקפידה.

ככל שהצליח לראות, לא הייתה שום דאגה בפניו של הארי, שום הפתעה או תדהמה, הוא פשוט נראה...

היה זה אותו מבט מרוחק, שקוע בעצמו, שהארי עטה על פניו כשניסה להבין את התשובה לשאלה שדראקו עוד לא היה מסוגל להבין.

דראקו התרומם במהירות מהספסל שליד שולחן סלית'רין, אמר "תישארו פה," והחל ללכת במלוא המהירות המכובדת לעבר הארי.

נראה שהארי ראה את בואו ברגע שהילד השני פנה לעבר שולחן רייבנקלו, ודראקו -

- העיף בהארי מבט מהיר -

- ואז חלף על פניו ויצא מהאולם הגדול.

הייתה זו דקה לאחר מכן כשהארי הציץ מעבר לפינה של גומחת אבן קטנה שבה דראקו המתין, זה עשוי לא לשטות בכולם אבל זה ייצור יכולת הכחשה.

"קוויטוס", אמר הארי. "דראקו, מה -"

דראקו הוציא את המעטפה מגלימותיו. "יש לי הודעה בשבילך מאבא."

"הא?" אמר הארי, לקח את המעטפה מדראקו ופתח אותה בצורה מבולגנת למדי. הוא שלף קלף ופרש אותו ו-

הארי שאף בחדות.

ואז הארי הביט בדראקו.

ואז הארי הביט שוב בקלף.

השתררה שתיקה.

הארי אמר, "האם לוציוס אמר לך לדווח על התגובה שלי לזה?"

דראקו עצר לרגע, שוקל, ואז פתח את פיו -

"אני רואה שהוא אמר," אמר הארי, ודראקו קילל את עצמו, הוא היה צריך לדעת, אבל באמת היה לו קשה להחליט. "מה אתה עומד לומר לו?"

"שהיית מופתע," אמר דראקו.

"מופתע," אמר הארי ביובש. "כן. טוב. תגיד לו את זה."

"מה זה?" שאל דראקו. ואז, כשראה שהארי חלוק בדעתו, הוא אמר, "אם אתה מתעסק עם אבא מאחורי הגב שלי -"

הארי נתן לדראקו את הנייר בלי מילים.

נכתב בו:

אני יודע שזה היית אתה.

"מה ל - "

"זה מה שעמדתי לשאול אותך, " אמר הארי. "לך יש מושג מה עובר על אבא שלך?"

דראקו בהה בהארי.

ואז דראקו שאל, "האם עשית זאת?"

"מה" שאל הארי. "איזו סיבה יכולה להיות לי - איך הייתי - "

"האם עשית זאת, הארי?"

"לא!" אמר הארי. "מובן שלא!"

דראקו הקשיב בקפידה, אבל הוא לא שמע שום היסוס או רעד.

אז דראקו הנהן ואמר "אין לי מושג מה אבא חושב אבל זה לא יכול להיות, כלומר אין סיכוי שזה טוב. ו, אמ... אנשים גם אומרים..."

"מה, " שאל הארי בעייפות, "הם אומרים, דראקו?"

"האם עוף-חול באמת לקח אותך לאזקבאן לנסות למנוע מבלטריקס בלק לברוח - "

אחרית דבר, נוויל לונגבוטום:

הארי הרגע התיישב בשולחן רייבנקלו לראשונה וקיווה לחטוף משהו קטן לאכול. הוא ידע שהוא צריך ללכת ולחשוב על דברים, אבל נשאר שריד קטן לשלוות עוף-החול (אפילו לאחר המפגש עם דראקו) שעדיין רצה להיאחז בו, חלום יפהפה כלשהו ממנו לא זכר דבר מלבד היופי; והחלק שבו שלא הרגיש שליו המתין לכל הסדנים האחרים שיסיימו ליפול עליו, כך שכאשר ילך לחשוב לבדו קצת, הוא יוכל לעשות עיבוד-אצווה לכל האסונות בבת אחת.

ידו של הארי אחזה במזלג, הרימה קצת פירה לעבר פיו -

ואז נשמעה צווחה.

פה ושם מישהו צרח כששמע את החדשות, אבל אוזניו של הארי זיהו את זאת -

הארי קם מהספסל תוך רגע וצעד לעבר שולחן הפלפאף, תחושת בחילה נוראית בבטנו. היה זה אחד הדברים שלא חשב עליהם כשהחליט לבצע את הפשע, משום שפרופסור קווירל תיכנן זאת כך שאיש לא יידע; ועכשיו, לאחר מכן, הארי פשוט - לא חשב על זה -

זה, אמר הפלפאף במרירות, גם זה אשמתך.

עד שהארי הגיע לשם, נוויל כבר התיישב והחל לאכול נקניקיות מטוגנות ברוטב תאנה-תואנה.

ידיו של הילד מהפלפאף רעדו, אבל הוא חתך את האוכל שלו ואכל אותו מבלי להפילו.

"שלום, גנרל," אמר נוויל, קולו רועד אך מעט. "האם נלחמת בדו-קרב נגד בלטריקס בלק אתמול בלילה?"

"לא," אמר הארי. גם קולו שלו רעד, משום מה.

"לא חשבתי אחרת," אמר נוויל. נשמע קול חריקה כשהסכין שלו חתך את הנקניקיה. "אני הולך לרדוף אותה ולהרוג אותה, אני יכול לסמוך על העזרה שלך?"

נשמעו השתנקויות מופתעות מהמון ההפלפאפים שהתאספו מסביב לנוויל.

"אם היא תרדוף אותך," אמר הארי בקול צרוד, אם הכל היה טעות נוראה, אם הכל היה שקר, "אני אגן עליך אפילו בחיי," לא אתן לך להיפגע בגלל מה שעשיתי, לא משנה מה, "אבל לא אעזור לך לרדוף אחריה, נוויל, חברים לא עוזרים לחברים לבצע התאבדות."

מזלגו של נוויל עצר באמצע הדרך אל פיו.

ואז נוויל שם את חתיכת האוכל בפיו ולעס.

ואז נוויל בלע.

ואז נוויל אמר, "לא התכוונתי ברגע זה, התכוונתי אחרי שאסיים ללמוד בהוגוורטס."

"נוויל," אמר הארי, מנסה לשלוט בקולו, "אני חושב, אפילו אחרי שתסיים ללמוד, שזה עדיין פשוט רעיון טיפשי. בטח יש הילאים הרבה יותר מנוסים שמחפשים אותה - "הו, רגע, זה לא טוב -

"תקשיב לו!" אמר ארני מקמילן, וילדה מבוגרת יותר מהפלפאף שעמדה קרוב לנוויל אמרה, "נוויל, בבקשה, תחשוב על זה, הוא צודק!"

נוויל נעמד.

נוויל אמר, "בבקשה אל תבואו אחריי."

נוויל התרחק מהם; הארי וארני שלחו יד לא רצונית אחריו, וכך גם חלק מההפלפאפים האחרים.

ונוויל התיישב בשולחן גריפינדור, ומרחוק (אם כי היו חייבים להתאמץ כדי לשמוע) הם שמעו את נוויל אומר, "אני הולך לרדוף אחריה ולהרוג אותה אחרי שאסיים ללמוד, מישהו רוצה לעזור?" ולפחות חמישה קולות אמרו "כן" ואז רון וויזלי אמר בקול רם, "תעמדו בתור, חבר'ה, קיבלתי ינשוף מאימא הבוקר, היא אמרה להגיד לכולם שהיא מזמינה" ומישהו אמר "מולי וויזלי נגד בלטריקס בלק? על מי היא חושבת שהיא עובדת - " ורון הושיט את ידו והרים מאפין -

מישהו נקש על הכתף של הארי, והוא פנה וראה ילדה מבוגרת ולא מוכרת בגלימות ירוקות שוליים, שהגישה לו מעטפת קלף והתרחקה במהירות.

הארי בהה במעטפה לרגע, ואז החל ללכת לעבר הקיר הקרוב ביותר. זה לא היה מאוד פרטי, אבל זה אמור להיות פרטי מספיק, והארי לא רצה לעשות רושם שיש לו מה להסתיר.

זה היה משלוח בשיטת סלית'רין, מה שהשתמשת בו אם רצית לדבר עם מישהו בלי שאנשים אחרים יידעו שדיברתם. השולח היה נותן מעטפה למישהו עם מוניטין של שליח אמין, יחד עם עשרה גוזים; האדם הראשון היה לוקח חמישה גוזים ומעביר את המעטפה לשליח אחר יחד עם חמשת הגוזים האחרים, והשליח השני היה פותח את המעטפה הזו ומוצא מעטפה אחרת בתוכה עם שם כתוב עליה ומעביר את המעטפה הזו לנמען. כך איש מהשליחים לא ידע מי השולח וגם מי הנמען, אז איש לא ידע ששני האנשים הללו היו בקשר...

כשהארי הגיע לקיר, הוא שם את המעטפה בתוך גלימותיו, פתח אותה מתחת לקפלי הבד, והציץ בזהירות בקלף שהוציא.

נכתב בו,

הכיתה שמשמאל לשינוי-צורה, 8 בבוקר.

- ל"ל.

הארי בהה בזה, מנסה להיזכר אם הוא מכיר מישהו עם ראשי התיבות ל"ל.

מוחו חיפש...

חיפש...

איחזר -

"הילדה של הפקפקן?" הארי לחש בתדהמה, ואז סתם את פיו. היא רק בת עשר, היא לא אמורה להיות בהוגוורטס בכלל!

אחרית דבר, לסאת' לסטריינג':

הארי עמד בכיתה הריקה שליד שינוי-צורה בשעה שמונה בבוקר, ממתין. לפחות הוא הספיק לאכול קצת לפני האסון הבא, לונה לאבגוד...

דלת הכיתה נפתחה, והארי ראה, ובעט בעצמו מנטלית חזק.

דבר נוסף שלא חשב עליו, משהו שבאמת היה צריך לחשוב עליו.

הגלימות הרשמיות וירוקות השוליים של הילד המבוגר היו מבולגנות, היו עליהן כתמים אדומים שנראו ממש כמו דם טרי, וזווית אחת של פיו נראתה כאילו נחתכה ורופאה באמצעות אפיסקי או לחש רפואי פעוט דומה, שלא העלים את כל הנזק.

פניו של לסאת' לסטריינג' היו מוכתמות בדמעות, דמעות טריות ודמעות יבשות, ודמעות נוספות ניקוו בעיניו בהבטחה לעוד. "קוויטוס", אמר הילד המבוגר, ואז "הומנוס רבליו" ועוד כמה דברים, בזמן שהארי חשב בפראות ובלי הרבה הצלחה.

ואז לסאת' הנמיך את שרביטו והכניס אותו לנדן שבגלימותיו, ובאיטיות הפעם, ברשמיות, הילד המבוגר צנח לברכיו על רצפת הכיתה המאובקת.

קד קידה עמוקה, עד שראשו נגע באבק, הארי היה מדבר אבל הוא נאלם.

לסאת' לסטריינג' אמר, בקול נשבר, "חיי שייכים לך, אדוני, כמו גם מותי."

"אני," אמר הארי, גוש גדול היה תקוע בגרונו והוא התקשה לדבר, "אני - לא עשיתי שום דבר, לא היה לי שום קשר לזה, הוא צריך לומר, צריך לומר עכשיו, אבל גם הארי החף מפשע יתקשה לדבר -

"תודה לך," לחש לסאת', "תודה לך, אדוני, הו, תודה לך," קול יפחה חנוקה בקע מהילד הכורע, כל מה שהארי ראה היה השיער שעל עורפו, לא שום חלק מפניו. "אני שוטה, אדוני, ממזר כפוי טובה, לא ראוי לשרת אותך, איני מסוגל להשפיל את עצמי מספיק, משום - משום שצעקתי עליך אחרי שעזרת לי, ולא הבנתי עד הבוקר שהייתי שוטה מספיק כדי לבקש זאת ממך בפני לונגבוטום -"

"לא היה לי שום קשר לזה," אמר הארי.

(הוא עדיין התקשה מאוד לומר שקר ישיר כזה.)

לסאת' הרים את ראשו באיטיות מהרצפה והביט בהארי.

"אני מבין, אדוני," אמר הילד המבוגר, קולו רועד מעט, "אינך סומך על תושייתי, ואכן הפגנתי את טיפשותי... רק רציתי לומר לך שאינני כפוי טובה, שאני מבין שהיה קשה מספיק להציל אפילו אדם אחד, שהם על המשמר כעת, שאתה לא יכול - להוציא את אבא - אבל אינני כפוי טובה, לעולם לא אהיה כפוי טובה כלפיך, לא שוב. אם יהיה לך שימוש במשרת חסר הערך הזה, קרא לי היכן שלא אהיה, ואענה לקריאתך, אדוני -"

"לא הייתי מעורב בשום דרך."

(אבל זה הלך ונעשה קל יותר מפעם לפעם.)

לסאת' הביט בהארי, עדיין בחוסר וודאות, "האם אני משוחרר מנוכחותך, אדוני...?"

"אני לא אדונך."

לסאת' אמר, "כן, אדוני, אני מבין," ונעמד מהרצפה, הזדקף וקד קידה עמוקה, ואז צעד לאחור מבלי להפנות את גבו להארי עד שהגיע לדלת, ואז הסתובב ופתח אותה.

כשידו של לסאת' נגעה בידית הדלת, הוא נעצר.

הארי לא הצליח לראות את פניו של לסאת' כשקולו של הילד המבוגר אמר, "האם שלחת אותה למישהו שידאג לה? האם היא שאלה עליי בצורה כלשהי?"

והארי אמר, קולו שקול לחלוטין, "בבקשה תפסיק עם זה. לא הייתי מעורב בשום דרך."

"כן, אדוני, אני מתנצל, אדוני," אמר קולו של לסאת'; והילד הסלית'ריני פתח את הדלת ויצא וסגר אותה מאחוריו. רגליו האצו כשרץ, אבל לא מהר מספיק כדי שהארי לא ישמע אותו בוכה.

האם הייתי בוכה? תהה הארי. אם לא הייתי יודע דבר, אם הייתי חף מפשע, האם הייתי בוכה עכשיו?

הארי לא ידע, אז הוא פשוט המשיך להביט בדלת.

וחלק ממנו, חסר טאקט בצורה שלא תיאמן, חשב, יאיי, השלמנו משימה וקיבלנו משרת -

שתוק. אם אתה רוצה קול באיזושהי הצבעה בעתיד... שתוק.

אחרית דבר, אמיליה בונז:

"אז אני מבינה שחיינו אינם בסכנה," אמרה אמיליה.

המרפא, גבר זקן בעל מבט חמור סבר שלבש גלימות לבנות (הוא היה בן-מוגלים ועשה זאת כדי לכבד מסורת כלשהי של המוגלים, עליה אמיליה לא שאלה מעולם, אם כי לעצמה היא חשבה שזה גרם לו להיראות יותר מדי כמו רוח רפאים), הניד בראשו ואמר, "בהחלט לא."

אמיליה הביטה בדמות האדם שנחה חסרת הכרה על מיטת המרפאים, על הבשר השרוף והמפוצץ, הסדין הדק שכיסה אותו למען הצניעות הוסר לבקשתה.

הוא עשוי להחלים לגמרי.

הוא עלול שלא.

המרפא אמר שמוקדם מכדי לדעת.

ואז אמיליה הביטה במכשפה השנייה בחדר, הבלשית.

"ואת אומרת," אמרה אמיליה, "שהחומר הבוער נוצר בשינוי-צורה ממים, כנראה בצורת קרח."

הבלשית הנהנה בראשה ואמרה, נשמעת מבולבלת, "זה היה יכול להיות הרבה יותר גרוע אלמלא -"

"כמה נחמד מצידם," היא ירקה, ואז הצמידה יד עייפה למצחה. לא... לא, זה כן אמור היה להיות מעשה של נחמדות. בשלב הסופי של הבריחה לא היה טעם לנסות לשטות באיש. מי שעשה זאת, אם כך, כן התכוון לצמצם את הנזק - והוא חשב במונחים של הילאים ששואפים את העשן, לא של מישהו מותקף באמצעות האש. אם היה זה הוא שעדיין היה בשליטה, הוא היה מנווט את ה-rocker ברחמנות רבה יותר.

אבל בלטריקס בלק רכבה על ה-טיל מאזקבאן לבדה, כל ההילאים הצופים הסכימו על כך, הם הפעילו את הלחשים נוגדי-ההנגזה שלהם והייתה רק אישה אחת על ה-rocker הזה, אם כי היו לו שני מושבים.

אדם טוב וחף מפשע, אם כך, שהיה מסוגל להטיל את לחש הפטרונס, רומה כדי שיציל את בלטריקס בלק.

אדם חף מפשע נלחם בבאכרי חד-יד, מכניע בזהירות הילאי מנוסה מבלי לפגוע בו פגיעה חמורה.

אדם חף מפשע יצר בשינוי-צורה את הדלק לחפץ המוגלגי עליו השניים היו אמורים לרכוב החוצה מאזקבאן, יוצר אותו ממים קפואים למען ההילאים שלה.

ואז התועלת שהביא לבלטריקס בלק נגמרה.

היא הייתה מצפה שכל מי שהיה מסוגל להכניע את באברי חד-יד היה חוזה את החלק הזה. אבל מצד שני, היא לא הייתה מצפה שמישהו שמסוגל להטיל את לחש הפטרונוס ינסה להציל את בלטריקס בלק מלכתחילה.

אמיליה העבירה את ידה על עיניה, עוצמת אותן לרגע של אבל שקט. אני תוהה מי זה היה, ואיך אתה-יודע-מי תימך אותו... איזה סיפור סופר לו...

היא אפילו לא שמה לב עד רגע לאחר מכן שמשמעות המחשבה הזו היא שהיא מתחילה להאמין. אולי, משום שלא משנה עד כמה קשה להאמין לדמבלדור, קשה יותר שלא לזהות את טביעת ידה של האינטליגנציה הקרה והאפלה הזו.

אחרית דבר, אלבוס דמבלדור:

אמנם נותרו רק עוד חמישים ושבע שניות עד סוף ארוחת הבוקר ואמנם הוא השתמש בארבעה סיבובים של מחולל-הזמן שלו, אבל בסופו של דבר, אלבוס דמבלדור הגיע בזמן.

"המנהל?" צייץ קולו המנומס של פרופסור פיליוס פליטיק כשהקוסם הזקן חלף על פניו. "מר פוטר ביקש להעביר לך הודעה."

הקוסם הזקן נעצר. הוא הביט בסקרנות במורה ללחשים.

"מר פוטר אמר שאחרי שהתעורר, הוא הבין עד כמה לא הוגנים היו הדברים שאמר לך אחרי שפוקס צרח. מר פוטר אמר שהוא לא אומר שום דבר בנוגע לשום דבר אחר, רק מתנצל על החלק הזה."

הקוסם הזקן המשיך להביט במורה ללחשים שלו, ועדיין לא דיבר.

"המנהל?" צייץ פיליוס.

"אמור לו שאני מודה לו," אמר אלבוס דמבלדור, "אבל שחכם יותר להקשיב לעופות-חול מאשר לקוסמים חכמים וזקנים," והתיישב במקומו שלוש שניות לפני שהאוכל נעלם.

אחרית דבר, פרופסור קווירל:

"לא," אמרה מדאם פומפרי לילד בחדות, "אתה לא יכול לראות אותו! אתה לא יכול להציק לו! אתה לא יכול לשאול אותו שאלה אחת קטנה! הוא צריך לנוח במיטה ולא לעשות שום דבר במשך שלושה ימים לפחות!"

אחרית דבר, מינרווה מקגונגל:

היא הלכה לכיוון המרפאה והארי פוטר יצא ממנה כשחלפו זה על פני זו.

המבט שהעניק לה לא היה כועס.

הוא לא היה עצוב.

הוא לא הסגיר הרבה בכלל.

זה היה כאילו... כאילו הוא הביט בה מספיק זמן כדי להבהיר שהוא לא נמנע מלהביט בה בכוונה.
ואז הוא הסב את מבטו לפני שתוכל להבין איזה מבט להשיב לו; כאילו רצה לחסוך ממנה גם את זה.
הוא לא אמר דבר כשחלף על פניה.

גם היא לא.

מה אפשר לומר?

אחרית דבר, פרד וג'ורג' וויזלי:

הם ממש צעקו בקול רם, כשעברו את הפינה וראו את דמבלדור.
לא הייתה זו העובדה שהמנהל הופיע משום מקום והביט בהם במבט חמור סבר. דמבלדור תמיד עשה את זה.
אבל הקוסם היה לבוש בגלימות שחורות רשמיות ונראה מאוד עתיק ומאוד חזק והוא הביט בשניהם במבט חד.

"פרד וג'ורג' וויזלי!" אמר דמבלדור בקול של עוצמה.

"כן, המנהל!" הם אמרו, נעמדים בהקשב ומצדיעים כמו שראו בתמונות ישנות.

"שמעו לי היטב! אתם חבריו של הארי פוטר, לא כן?"

"כן, המנהל!"

"הארי פוטר נמצא בסכנה. אסור שייצא מתחום לחשי ההגנה של הוגוורטס. שמעו לי, בני וויזלי, אני מפציר בכם לשמוע: אתם יודעים שהנני גריפינדור כמותכם, שגם אני יודע שישנם חוקים מעל חוקים. אבל זה, פרד וג'ורג', זה דבר בעל חשיבות נוראה, אסור שתהיה שום חריגה הפעם, קטנה כגדולה! אם תסייעו להארי פוטר לעזוב את הוגוורטס הוא עלול למות! אם הוא שולח אתכם למשימה, אתם רשאים ללכת, אם הוא מבקש מכם להביא לו חפצים, אתם רשאים לסייע, אבל אם הוא מבקש מכם להבריח את עצמו החוצה מהוגוורטס, אתם מוכרחים לסרב! האם אתם מבינים?"

"כן, המנהל!" הם אמרו בלי באמת לחשוב, ואז החליפו מבטים מהוססים אחד עם השני -

עיניו הכחולות הבהירות של המנהל הביטו בהם בריכוז. "לא. לא בלי לחשוב. אם הארי מבקש מכם להוציא אותו, אתם מוכרחים לסרב, אם הוא מבקש מכם להראות לו את הדרך, אתם מוכרחים לסרב. לא אבקש מכם לדווח לי עליו, משום שאני יודע שלעולם לא תעשו זאת. אבל הפצירו בו בשמי לפנות אליי, אם זה כה חשוב, ואני אשמור עליו כשייצא. פרד, ג'ורג', צר לי להעמיס על חברותכם כך, אבל מדובר במיין."

השניים הביטו זה בזה לזמן רב, לא מתקשרים, רק חושבים את אותם הדברים באותו הזמן.

הם הביטו בחזרה בדמבלדור.

הם אמרו, צמרמורת עוברת בהם כשאמרו את השם, "בלטריקס בלק."

"אתם רשאים להניח, "אמר המנהל, "שזה גרוע לפחות עד כדי כך."

"אוקיי -"

"- הבנו."

אחרית דבר, אלאסטור מודי וסוורוס סנייפ:

כשאלאסטור מודי איבד את עינו, הוא הפקיע את שירותיו של רייבנקלו משכיל ביותר, סמואל ה. ליאל, בו מודי חשד מעט פחות מהממוצע משום שמודי נמנע מלדווח עליו כעל איש זאב פעם; והוא שילם לליאל כדי שיחבר רשימה של כל העיניים הקסומות הידועות, ושל כל רמז למקומן.

כשמודי קיבל את הרשימה, הוא לא טרח לקרוא את רובה; משום שבראש הרשימה הייתה עינו של ואנס, מתוארכת לעידן שלפני הוגוורטס, נמצאת כרגע ברשותו של קוסם אופל רב עוצמה ששלט בחור נשכח כלשהו שלא היה בבריטניה או בשום מקום אחר בו הוא יצטרך לדאוג בקשר לכללים מטופשים.

כך אלאסטור מודי איבד את רגלו השמאלית וזכה בעינו של ואנס, וכך הנשמות המדוכאות של אורולאט זכו בחירותן לתקופה של שבועיים בערך לפני שקוסם אופל נכנס לריק השלטוני.

הוא שקל לחפש את רגלו השמאלית של ואנס, אבל לאחר שהבין שזה בדיוק מה שהם יצפו לו, החליט שלא.

כעת, עין-הזעם מודי הסתובב לאיטו, תמיד הסתובב, סקר את בית הקברות של הנגלטון הקטנה. הוא היה אמור להיות אפולולי הרבה יותר, המקום הזה, אבל באור היום הבהיר הוא לא נראה שונה ממקום מלא דשא ומצבות רגילות, תחום בשרשראות מתכת שבריריות וקלות לטיפוס שמוגלגים השתמשו בהן במקום בלחשי הגנה. (מודי לא הצליח להבין מה המוגלגים חשבו בעניין הזה, אם הם העמידו פנים שיש להם לחשי הגנה, או מה, והוא החליט שלא לשאול האם פושעים מוגלגים כיבדו את העמדת הפנים הזו.)

מודי לא באמת היה צריך להסתובב כדי לסקור את בית הקברות.

עינו של ואנס ראתה את כל כדור העולם בכל כיוון מסביבו, לא משנה לאן הצביעה.

אבל לא הייתה שום סיבה לתת לאוכל מוות לשעבר כמו סוורוס סנייפ לדעת את זה.

לפעמים אנשים קראו למודי 'פרנואיד'.

מודי תמיד אמר להם לשרוד מאה שנים של ציד קוסמי אופל ואז לחזור אליו בקשר לזה.

עין-הזעם מודי תהה פעם כמה זמן לקח לו, בדיעבד, להגיע למה שהוא החשיב כיום כמידה מספקת של זהירות - שקל כמה ניסיון נדרש כדי להיות מוצלח במקום בר מזל - והחל לחשוד שרוב האנשים מתו לפני שהגיעו לשם. מודי אמר זאת פעם לליאל, שעשה קצת חישובים, ואמר לו שצייד קוסמי אופל טיפוסי ימות, בממוצע, שמונה וחצי פעמים בדרך להפוך ל-'פרנואיד'. זה הסביר לא מעט, בהנחה שליאל לא משקר.

אתמול, אלבוס דמבלדור אמר לעין-הזעם מודי שאדון האופל השתמש באומנויות אפלות נתעבות כדי לשרוד את מות גופו, וכעת הוא ער ומסתובב, מחפש לשחזר את כוחו ולהתחיל מחדש את מלחמת הקוסמים.

מישהו אחר היה מגיב בספקנות.

"אני לא מאמין שלא סיפרתם לי על עניין ההחייאה הזה," אמר עין-הזעם מודי בחמיצות רבה. "ת'מבין כמה זמן ייקח לי לעבור על הקברים של כל האבות של כל קוסמי האופל שהרגתי שהיו יכולים להיות חכמים מספיק כדי לעשות הורקרוקס? אתה לא עושה את זה שפה רק עכשיו, נכון?"

"אני מחדש את המנה של זה בכל שנה," אמר סוורוס סנייפ ברוגע, פותח את הבקבוקן השלישי מתוך מה שהגבר טען שיהיו שבעה עשר בקבוקים, והתחיל לנופף מעליו בשרביטו. "הקברים האחרים של אבותיו שהצלחנו למצוא הורעלו רק בדברים מאריכי זמן, משום שלחלקנו יש פחות זמן פנוי מאשר לך."

מודי הביט בנוזל נשפך בלולאה מתוך הבקבוקן ונעלם, מופיע שוב בתוך העצמות במקום המח שהיה שם פעם. "אבל אתה חושב שהמלכודת הזו שווה את המאמץ, במקום פשוט להעלים את העצמות בקסם."

"כן יש לו דרכים אחרות לחיים, אם יחשוב שזו חסומה בפניו," אמר סנייפ ביושב, פותח את הבקבוקן הרביעי. "ולפני שתשאל, זה חייב להיות הקבר המקורי, מקום הקבורה הראשוני, אסור להסיר את העצמות לפני הטקס. לפיכך הוא לא היה יכול לקחת אותה לפני כן; ולכן אין טעם להחליף את השלד בזה של אב חלש יותר. הוא יבחין שהוא איבד את כל כוחו."

"מי עוד יודע על המלכודת הזו?" דרש מודי.

"אתה. אני. המנהל. זהו."

מודי נחר. "פפא. האם אלבוס סיפר לאמיליה, ברטמוס, ולמקגונגל הזו על טקס ההחייאה?"

"כן -"

"אם וולדי יגלה שאלבוס ידע על טקס ההחייאה ושאלבוס אמר להם, וולדי יסיק שאלבוס אמר לי, וולדי יידע שאני אחשוב על זה." מודי הניד בראשו בגועל. "מהן הדרכים האחרות בהן וולדי יכול לחזור לחיים?"

ידו של סנייפ השתהתה מעל הבקבוק החמישי (הכל היה מונגז, כמובן, כל המבצע היה מונגז, אבל עבור מודי זה היה פחות מכלום, זה רק סימן אותך כמנסה-להתחבא בראייה של העין), ואוכל המוות לשעבר אמר, "אתה לא צריך לדעת."

"אתה לומד, בן," אמר מודי באישור קל. "מה יש בבקבוקים?"

סנייפ פתח את הבקבוק החמישי והחוזה בשרביטו כדי להתחיל את זריית החומר לעבר הקבר, ואמר, "זה? סם מוגלגי שנקרא אל-אס-די. שיחה שהייתי בה אתמול גרמה לי לחשוב על דברים מוגלגיים, ואל-אס-די נראה כמו האפשרות המעניינת ביותר, אז מיהרתי להשיג קצת. אם הוא יוכנס לשיקוי ההחייאה, אני חושד שההשפעה שלו תהיה קבועה."

"מה זה עושה?" שאל מודי.

"אומרים שלא ניתן לתאר את ההשפעה למי שלא השתמש בו," אמר סנייפ בעצלתיים, "ולא השתמשתי בו."

מודי הנהן באישור כשסנייפ פתח את הבקבוקן השישי. "מה עם זה?"

"שיקוי אהבה."

"שיקוי אהבה?" אמר מודי.

"לא מהסוג הרגיל. הוא אמור ליצור קשר דו-כיווני עם וויליה מתוקה להחליא בשם וורדנדי, שהמנהל חושב שתוכל לגאול אפילו אותו, אם באמת יאהבו זה את זה."

"בה!" אמר מודי. "שוטה רגשן ארור -"

"מוסכם," אמר סוורוס סנייפ ברוגע, מרוכז בעבודתו.

"לפחות תגיד לי שיש לך שם ארס Malacław."

"הבקבוקון השני."

"אבקת איוקין."

"הבקבוק הארבעה עשר או החמישה עשר."

"שיטיון באאל," אמר מודי, נוקב בשמו של סם ממכר ביותר עם תופעות לוואי מעניינות על אנשים עם נטיות סלית'ריניות; מודי ראה פעם קוסם אופל מכור שעשה מאמצים נרחבים לגרום לקורבן להניח את ידיו על מפתח מעבר מסוים, במקום פשוט לארגן שמישהו יזרוק למטרה גוז ממולכד בפעם הבאה שהוא מגיע העירה; ואחרי שעשה את כל המאמץ הזה, המכור השקיע מאמץ נוסף כדי להטיל לחש פורטוס נוסף, על אותו מפתח מעבר, אשר החזיר את הקורבן למקום מבטחים במגע שני. עד עצם היום הזה, אפילו בהתחשב בסם, מודי לא הצליח לדמיין מה האיש חשב לעצמו כשהטיל את לחש הפורטוס השני.

"מבחנה עשירית," אמר סנייפ.

"ארס בסיליסק," הציע מודי.

"מה?" ירק סנייפ. "ארס נחשים הוא מרכיב חיובי בשיקוי ההחייאה! שלא לדבר על כך שזה ימיס את העצם ואת כל שאר החומרים! ואיפה בכלל נשיג -"

"תירגע, בן, רק בדקתי אם אפשר לבטוח בך."

עין-הזעם מודי המשיך את הסיבוב (המיותר בחשאי) שלו, בוחן את בית הקברות, והמורה לשיקויים המשיך למזוג.

"רגע אחד," אמר מודי לפתע. "איך אתה יודע שכאן באמת נמצא -"

"משום שכתוב 'טום רידל' על המצבה הקלה להזזה," אמר סנייפ ביובש. "והרגע זכיתי בעשרה חרמשים מהמנהל, שהתערב איתי שתחשוב על זה לפני הבקבוק החמישי. עירנות מתמדת, כן בטח."

השתררה שתיקה.

"כמה זמן לקח לאלבוס להבי-"

"שלוש שנים אחרי שגילינו על הטקס," אמר סנייפ, בנימה שונה במקצת מהקול העצל והסרקסטי הרגיל שלו. "בדיעבד, היינו צריכים להיוועץ בך מוקדם יותר."

סנייפ פתח את הבקבוק התשיעי.

"הרעלנו גם את כל שאר הקברים, בחומרים מאריכי זמן", אמר אוכל המוות לשעבר. "ייתכן שאנחנו בבית הקברות הנכון. ייתכן שלא חשב כל כך קדימה כשטבח את משפחתו, והוא לא יכול להזיז את הקבר עצמו -"

"המקום האמיתי כבר לא נראה כמו בית קברות", אמר מודי בנימה שטוחה. "הוא העביר את כל הקברים האחרים והטיל לחשי זיכרון על המוגלגים. אפילו בלטרקס בלק לא תדע על כך דבר עד לפני שהטקס יתחיל. איש לא יודע מה המיקום האמיתי עכשיו חוץ ממנו."

הם המשיכו בעבודתם המיותרת.

אחרית דבר, בלייז זאביני:

ניתן היה לתאר את חדר המועדון של סלית'רין בצורה מדויקת כאזור בלתי-מבוזר; ברגע שעברת את הדיוקן היית רואה שהחצי השמאלי של החדר "ממש לא מדבר" עם החצי הימני ולהפך. היה מאוד ברור, לא היה צריך להסביר לאיש, שאין אפשרות לא לבחור צד.

בשולחן שניצב בדיוק במרכז החדר, בלייז זאביני ישב לבדו, מחייך בעודו עושה את שיעורי הבית שלו. יש לו מוניטין, והוא מתכוון לשמור עליו.

אחרית דבר, דפני גרינגרס וטרייסי דייוויס:

"את עושה משהו מעניין היום?" שאלה טרייסי.

"לא", אמרה דפני.

אחרית דבר, הארי פוטר:

מי שעלה גבוה מספיק בהוגוורטס לא היה רואה סביבו אנשים, רק מסדרונות וגרמי מדרגות ודיוקן אקראי, פה ושם משהו מעניין, כמו פסל ארד של יצור שעיר בגודל של ילד קטן, המחזיק חנית שטוחה מוזרה...

מי שעלה גבוה מספיק בהוגוורטס לא היה רואה סביבו אנשים, וזה התאים להארי בדיוק.

ישנם מקומות גרועים בהרבה להיות לכוד בהם, הארי הניח. למעשה, קשה לחשוב על מקום טוב יותר להיות לכוד בו מאשר טירה עתיקה בעלת מבנה פרקטלי משתנה-תמיד שמשמעו שלעולם לא ייגמרו לך המקומות לחקור, מלא באנשים מעניינים וספרים מעניינים וידע חשוב להחריד שלא היה ידוע למדע המוגלגי.

אם לא היה נאמר להארי שאסור לו לעזוב, הוא בוודאי היה קופץ על ההזדמנות לבלות עוד זמן בהוגוורטס, והוא היה זומם ומתכנן כדי לזכות בו. הוגוורטס הייתה אופטימלית, פשוטו כמשמעו. לא בכל מובן אפשרי אולי, אבל בהחלט בכדור הארץ האמיתי, זה היה מקום הכיף המקסימלי.

כיצד הטירה ושטחיה יכולים להיראות כה קטנים, כה מגבילים, כיצד שאר העולם יכול להיראות כה חשוב ומעניין, ברגע שנאמר להארי שאסור לו לעזוב? הוא בילה פה חודשים והוא לא הרגיש קלאוסטרופובי קודם.

אתה מכיר את המחקר שנעשה על זה, ציין חלק כלשהו בו, זו השפעת מחסור קלאסית, כמו המקרה ההוא שברגע שבמדינה כלשהי נאסר על חומרי ניקוי מבוססי זרחן, אנשים שמעולם לא היה אכפת להם נסעו למדינה

השכנה כדי לקנות כמויות עצומות של חומרי ניקוי מבוססי זרחן, וסקרים הראו שהם ציינו חומרי ניקוי מבוססי זרחן כנעימים ויעילים יותר ואפילו קלים יותר למזיגה... ואם תיתן לילד בן שנתיים בחירה בין צעצוע בשטח פתוח ובין אחד שמוגן על ידי מחסום שהוא יכול ללכת סביבו, הוא יתעלם מהצעצוע שבשטח הפתוח וילך לזה שמאחורי המחסום... אנשי מכירות יודעים שהם יכולים למכור דברים אם רק יגידו ללקוח שהם עלולים לאזול... הכל היה בספרו של סיאלידיני השפעה, כל מה שאתה מרגיש כעת, הדשא תמיד ירוק יותר בצד האסור.

אם לא היה נאמר להארי שאסור לו לעזוב, הוא בטח היה קופץ על ההזדמנות להישאר בהוגוורטס בחופשת הקיץ...

...אבל לא לשארית חייו.

זו בעצם הבעיה.

מי יודע האם יש עדיין אדון אופל וולדמורט שעליו להביס?

מי יודע האם זה-שאין-לנקוב-בשמו עדיין קיים מחוץ לדמיונו של קוסם זקן שאולי-לא-רק-מעמיד-פני-משוגע?

גופו של לורד וולדמורט נמצא חרוך עד אפר, אין באמת דבר כזה נשמה. איך ייתכן שלורד וולדמורט עדיין חי? איך דמבלדור יודע שהוא עדיין חי?

ואם אין אדון אופל, הארי לא יוכל להביס אותו, והוא יוותר לכוד בהוגוורטס לנצח.

...אולי הוא יוכל להימלט בצורה חוקית אחרי שיסיים ללמוד, בעוד שש שנים וארבעה חודשים ושלושה שבועות מעכשיו. זה לא פרק זמן עד כדי כך ארוך, בהשוואה לפרקי זמן, הוא רק נראה ארוך מספיק כדי שפרוטונים יתפרקו.

אלא שזה לא רק זה.

זו לא רק חירותו של הארי שמונחת על הכף.

המנהל של הוגוורטס, הכושף הראשי של הקסמהדרין, המגוואמפ העליון של קונפדרציית הקוסמים הבינלאומית, השמיע בשקט את קול האזעקה.

אזעקת שווא.

אזעקת שווא שהארי הפעיל.

אתה יודע, אמר החלק בו שחידד את מיומנויותיו, לא תהית, פעם, איך זה שבכל מקצוע יש דרך שונה להצטיין, שמורה מצטיין שונה משרברב מצטיין; אבל שבכולם יש שיטות משותפות מסוימות שלא להיות טיפשים; ושאת מהטכניקות החשובות ביותר היא להתמודד עם הטעויות הקטנות שלך לפני שהן הופכות לטעויות גדולות?

...אם כי, למעשה, זה כבר נראה כאילו זה מתאים לקטגוריית הטעויות הגדולות...

הנקודה היא, אמר המשגיח הפנימי שלו, שזה נהיה גרוע יותר מרגע לרגע, פשוטו כמשמעו. השיטה שמרגלים משתמשים בה כדי להמיר אנשים, היא שהם גורמים להם לעשות חטא קטן, ואז הם משתמשים בחטא הקטן כדי

לסחוט אותם לעשות חטא גדול יותר, ואז הם משתמשים בחטא הזה כדי לגרום להם לעשות דברים גדולים אפילו יותר ובסופו של דבר הסוחט מחזיק בנשמה שלהם.

לא חשבת פעם על איך שאם האדם הנסחט היה יכול לחזות את כל הדרך, הוא היה פשוט מחליט לחטוף את המכה בשלב הראשון, לחטוף את המכה של לחשוף את החטא הראשון? לא החלטת פעם שאתה תעשה את זה, אם מישהו ינסה לסחוט אותך לעשות משהו גדול כדי להסתיר משהו קטן? האם אתה רואה את הדמיון, הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס?

אלא שזה לא קטן, זה כבר עבשיו לא קטן, יהיו הרבה אנשים חזקים מאוד שיבעסו מאוד על הארי, לא רק על אזעקת השווא אלא על כך ששיחרר את בלטרקס בלק מאזקבאן, אם אדון האופל כן קיים והוא ירדוף אחריו, יכול להיות שהוא כבר יפסיד במלחמה -

אתה לא חושב שהם יתרשמו מהכנות והרציונליות וראיית העתיד שלך שיופגנו בכך שעצרת זאת לפני שזה הידרדר עוד יותר?

הארי לא חשב כך, למעשה; ואחרי בחינה רגעית, איזה חלק שלא היה זה שדיבר איתו נאלץ להסכים שזה אופטימי בצורה מגוחכת.

רגליו הנודדות לקחו אותו אל חלון פתוח, והארי נשען החוצה והשעין את זרועותיו על האדן והביט מטה את מדשאות הוגוורטס, הרחק ממעל.

חומים היו העצים העירומים, צהוב היה הדשא המת, בצבע-קרח היה הקרח בפלגים וביובלים הקפואים... נציג בית הספר שקרא לו בשם 'היער האסור' באמת לא הבין בשיווק, השם פשוט גרם לאנשים לרצות ללכת לשם אפילו יותר. השמש שקעה בשמיים, משום שהארי חשב כבר כמה שעות, בעיקר את אותן המחשבות שוב ושוב, אבל עם הבדלים מהותיים בכל פעם, כאילו המחשבות שלו לא נעו במעגל, אלא טיפסו בלולאה, או ירדו באחת.

הוא עדיין לא היה מסוגל להאמין שעבר את כל העסק באזקבאן - הוא כיבה את הפטרונוס שלו לפני ששאב את כל חייו, הוא שיתק הילאי, הוא הבין איך להסתיר את בלה מהסוהרסנים, הוא התמודד מול תריסר סוהרסנים והבריח אותם, הוא המציא את המטאטא הסילוני ורכב עליו - הוא עבר את כל העסק בלי לחשוב אפילו פעם אחת, אני חייב לעשות זאת... משום... שהבטחתי להרמיוני שאחזור מארוחת הצהריים! זה הרגיש כמו הזדמנות מוחמצת שלא תשוב לעולם; כאילו, משום שעשה זאת לא כמו צריך הפעם, הוא לעולם לא יצליח לעשות זאת כמו שצריך לא משנה מול איזה אתגר יתייצב בפעם הבאה, או איזו הבטחה יבטיח. משום שאז הוא פשוט יעשה את זה בצורה בצורה מאולצת ומכוונת כדי לפצות על כך שפיספס את ההזדמנות בפעם הראשונה, במקום להכריז את הכרזות הגבורה שהיה יכול להכריז לו היה זוכר את הבטחתו להרמיוני. כאילו הפניה השגויה הזו לא ניתנת לתיקון, יש לך רק הזדמנות אחת, אתה חייב לעשות זאת כמו שצריך בניסיון הראשון...

הוא היה צריך לזכור את ההבטחה שלו להרמיוני לפני שהלך לאזקבאן.

למה הוא החליט לעשות זאת, בעצם?

הנחת העבודה שלי היא שאתה טיפש, אמר הפלפאף.

זה לא ניתוח כשלים מועיל, חשב הארי.

אם אתה רוצה קצת יותר פירוט, אמר הפלפאף, המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס היה כזה 'בוא נוציא את בלטרקס בלק מאזקבאן' ואתה היית כזה 'אוקיי!'

רגע אחד, זה לא הוגן -

היי, אמר הפלפאף, אתה רואה איך עכשיו, כשאתה למעלה, וכל העצים מיטשטשים ביחד, אתה יכול לראות את הצורה של היער?

למה הוא עשה זאת...?

לא בעקבות שום חישוב עלות-תועלת, זה בטוח. הוא התבייש מכדי להוציא דף נייר ולהתחיל לחשב תועלות מצופות, הוא חשש שפרופסור קווירל יפסיק לכבד אותו אם יגיד לא או אפילו יהסס יתר על המידה לעזור לעלמה במצוקה.

הוא חשב, איפשהו בפנים, שאם המורה המסתורי שלך מציע לך את המשימה הראשונה שלך, את הקריאה להרפתקה, ואתה אומר לא, אז המורה המסתורי שלך יעזוב אותך בגועל, ולעולם לא תהיה לך הזדמנות נוספת להיות גיבור...

כן, זהו זה. בדיעבד, זה מה שזה היה. הוא התחיל לחשוב שלחיים שלו יש עלילה והנה מגיעה תפנית בעלילה, בניגוד ל, נגיד, הנה הצעה להברית את בלטרקס בלק מאזקבאן. זו הייתה הסיבה האמיתית והמקורית להחלטה שהחליט שבבריר השנייה, המוח שלו זיהה את הנראטיב שבו להגיד 'לא' ייצור דיסוננס. וכשחושבים על זה, זו לא דרך רציונלית לקבל החלטות. המניע הנסתר של פרופסור קווירל היה להשיג את השאריות האחרונות של הידע האבוד של סלית'רין, לפני שבלטרקס תמות והוא יישבח לנצח, נראה שפוי להרשים בהשוואה; תועלת הולמת למה שהיה סיכון קטן בזמנו.

זה לא הוגן, זה לא הוגן, שזה מה שקרה אם איבד את אחיזתו ברציונליות לשבריר שנייה, שבריר השנייה שנדרש למוח שלו להחליט שיותר נוח לו עם טיעוני 'כן' מאשר עם טיעוני 'לא' בדיון העוקב.

ממעל, גבוה מספיק כך שהעצים היטשטשו יחד, הארי הביט ביער.

הארי לא רצה להתוודות ולהרוס את המוניטין שלו לעד ולגרום לכולם לכעוס עליו ואולי להיהרג על ידי אדון האופל מאוחר יותר. הוא העדיף להיות לכוד בהוגוורטס במשך שש שנים מאשר להתמודד עם זה. כך הוא הרגיש. ולכן היה זה מועיל, מקל, להיאחז בגורם המכריע הבודד, שאם הארי יתוודה, פרופסור קווירל ילך לאזקבאן וימות שם.

(גמגום, קטיעה בנשימתו של הארי.)

אם ניסחת זאת כך... יכולת אפילו להעמיד פנים שאתה גיבור, במקום פחדן.

הארי הרים את מבטו מהיער האסור, הביט מעלה לעבר השמיים האסורים הכחולים.

הביט מבעד לזגוגית אל הדבר הבוער העצום הזה, אל הדברים הצמריריים, אל הכחול האינסופי המסתורי שבו היו משובצים, אל המקום החדש, המוזר והלא ידוע הזה.

זה... עזר, למעשה, עזר לא מעט, לחשוב שצרותיו שלו היו כאין וכאפס לעומת להיות באזקבאן. ישנם אנשים בעולם שבאמת נמצאים בצרות והארי איננו אחד מהם.

מה הוא עומד לעשות בנוגע לאזקבאן?

מה הוא עומד לעשות בנוגע לבריטניה הקסומה?

...בצד של מי הוא, כעת?

באור היום הבהיר, כל מה שאלבוס דמבלדור אמר בהחלט נשמע הרבה יותר חכם ממה שאמר פרופסור קווירל. טוב יותר ומעודד יותר, מוסרי יותר, נוח יותר, האין זה היה נחמד אם זה היה נכון. והדבר שחשוב לזכור הוא שדמבלדור האמין בדברים משום שהם נשמעו נחמדים, אבל פרופסור קווירל הוא השפוי.

(שוב הקטיעה בנשימתו, זה קרה בכל פעם שחשב על פרופסור קווירל.)

אבל עצם זה שמשוהו נשמע נחמד, לא אומר שהוא לא נכון.

ואם למורה להתגוננות מפני כוחות האופל יש פגם בשפיות, הרי זו העובדה שהגישה שלו לחיים שלילית מדי.

באמת? חקר חלק בהארי שקרא שמונה עשר מליון תוצאות ניסיוניות על כך שאנשים הם אופטימיים מדי ובעלי עודף ביטחון עצמי. פרופסור קווירל פסימי מדי? כל כך פסימי עד שהציפיות שלו נמוכות מהמציאות בצורה עקבית? פחלץ אותו ושים אותו במוזיאון, הוא יחיד במינו. מי משניכם תיכנן את הפשע המושלם, ואז לקח מספיק מקדמי ביטחון ותוכניות גיבוי שהצילו את התחת שלך, רק למקרה שהפשע המושלם ישתבש? רמז רמז, שמו איננו הארי פוטר.

אבל "פסימי" זו לא המילה הנכונה לתאר את הבעיה של פרופסור קווירל – אם זו אכן בעיה, ולא חוכמה עליונה שמקורה בניסיון. אבל להארי זה נראה כאילו פרופסור קווירל מפרש בצורה עקבית כל דבר באור הגרוע ביותר. לו הייתה נותרת לפרופסור קווירל כוס מלאה עד כדי 90%, הוא היה אומר לך ש-10% הריקים מוכיחים שלאף אחד לא באמת אכפת ממים.

זו הייתה אנלוגיה טובה מאוד, עכשיו כשהארי חשב על זה. לא כל בריטניה הקסומה דומה לאזקבאן, הכוס הזו יותר מחצי מלאה...

הארי הביט מעלה אל השמיים הכחולים.

...אם כי, בעקבות האנלוגיה הזו נבע, שאם אזקבאן קיים, אז אולי זה כן מוכיח שה-90% הטובים נמצאים שם מסיבות אחרות, הם אנשים שמנסים להעמיד פני נחמדים כמו שפרופסור קווירל ניסח זאת. משום אם היו טובים באמת הם לא היו בונים את אזקבאן, הם היו מסתערים על המבצר ומנתצים אותו... לא?

הארי הביט מעלה אל השמיים הכחולים. מי שרוצה להיות רציונליסט חייב לקרוא הרבה מאמרים על פגמים בטבע האנושי. חלק מהפגמים הללו נראו כמו כישלונות לוגיים תמימים, וחלקם נראו אפלים הרבה יותר.

הארי הביט מעלה אל השמיים הכחולים, וחשב על ניסוי מילגרם.

סטנלי מילגרם ערך אותו כדי לחקור את הסיבות למלחמת העולם השנייה, כדי לנסות להבין למה אזרחי גרמניה צייתו להיטלר.

אז הוא תיכנן את הניסוי שלו כדי שיבחן צייתנות, כדי לבחון האם הגרמנים, מסיבה כלשהי, רגישים יותר לציות לפקודות מזיקות מדמויות סמכות.

ראשית הוא הריץ גרסת פיילוט של הניסוי על נסיינים אמריקאים, בביקורת.

ולאחר מכן הוא לא טרח לנסות זאת בגרמניה.

מערך הניסוי: סדרה של 30 מתגים מסודרים בקו אופקי, עם תוויות שמתחילות ב-'15' וולט' ועולות עד ל-'450' וולט', עם תווית לכל קבוצה של ארבעה מתגים. על התווית של הקבוצה הראשונה נכתב 'שוק קלוש', על התווית של הקבוצה השנייה נכתב 'שוק בעוצמה קיצונית', על התווית של הקבוצה השביעית נכתב 'סכנה: שוק חריף', ועל התווית של שני המתגים האחרונים פשוט נכתב 'XXX'.

ושחקן, איש סודו של מבצע הניסוי, שנראה לנסיינים האמיתיים בדיוק כמותם: מישוהו שענה לאותה המודעה שחיפשה משתתפים בניסוי למידה, ושהפסיד בהגרלה (מכורה) ונקשר לכיסא וחובר לאלקטרודות. הנסיינים האמיתיים קיבלו שוק חלש מהאלקטרודות, רק כדי שיראו שהן עובדות.

לנסיין האמיתי נאמר שמטרת הניסוי היא לבדוק מה ההשפעה של ענישה על למידה וזיכרון, ושהחלק הזה נועד לבחון האם זהות האדם המעניש משפיעה; שהאדם הקשור לכיסא ינסה לשנן קבוצות של זוגות מילים, ושכל פעם שה'תלמיד' יטעה, ה'מורה' אמור לתת לו שוק חשמלי בעוצמה הולכת וגדלה.

בשלב ה-300 וולט, השחקן יפסיק לנסות להקריא תשובות ויתחיל לבעוט בקיר, ולאחר מכן מבצע הניסוי ינחה את הנסיין להתייחס לחוסר בתשובה כאל תשובה שלילית.

בשלב ה-315 וולט הבעיטות בקיר יישנו.

ולאחר מכן דבר לא יישמע.

אם הנסיין התנגד או סירב ללחוץ על כפתור, מבצע הניסוי, בעודו מקפיד על התנהגות חסרת הבעה ולבוש בחלוק מעבדה אפור, אמר "המשך בבקשה", ואז 'הניסוי דורש שתמשיך', ואז 'חיוני בהחלט שתמשיך', ואז 'אין לך ברירה, אתה מוכרח להמשיך'. אם העידוד הרביעי לא עבד, מבצע הניסוי הפסיק.

לפני שערך את הניסוי, מילגרם תיאר את מערך הניסוי, ואז שאל ארבעה עשר סטודנטים לפסיכולוגיה בשנתם האחרונה איזה אחוז מהנסיינים הם חושבים שיגיע כל הדרך עד לרמת ה-450 וולט, ואיזה אחוז מהנסיינים ילחץ על שני המתגים האחרונים המסומנים ב-XXX, אחרי שהקורבן יפסיק להגיב.

התשובה הפסימית ביותר הייתה 3%.

המספר האמיתי היה 26 מתוך 40.

הנסיינים הזיעו, נאנקו, גימגמו, צחקו בעצבנות, נשכו את שפתם, חפרו בבשרם בציפורניהם. אבל בעידודו של מבצע הניסוי, רובם המשיכו ונתנו מה שהאמינו שהיה שוקים חשמליים כואבים, מסוכנים, אולי אפילו קטלניים. כל הדרך עד הסוף.

הארי היה מסוגל לשמוע את פרופסור קווירל צוחק בראשו; קולו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל אמר משהו בסגנון: בחיי, מר פוטר, אפילו אני לא הייתי עד כדי כך ציני; ידעתי שאנשים יבגדו בעקרונות היקרים ביותר להם בתמורה לכסף ולכוח, אבל לא הבנתי שמבט חמור סבר יספיק גם הוא.

מסוכן לנסות לנחש בפסיכולוגיה אבולוציונית אם אתה לא פסיכולוג אבולוציוני מקצועי; אבל כשהארי קרא על ניסוי מילגרם, הוא חשב לעצמו שמצבים כאלה קרו לא מעט בסביבה הקדומה, ושרוב האבות הקדומים הפוטנציאליים שניסו להתנגד לסמכות מתו. או, לפחות, הסתדרו פחות טוב מאשר הצייתנים. אנשים חשבו

שהם טובים ומוסריים, אבל כשהגיע רגע האמת, מתג כלשהו במוח שלהם שינה את מצבו ולפתע נעשה הרבה יותר קשה להתנגד לסמכות בגבורה משחשבו. אפילו מי שיצליח לעשות זאת לא יעשה זאת בקלות, זו לא תהיה תצוגת גבורה חסרת מאמץ. הוא ירעד, קולו יישבר, הוא יפחד; האם הוא יהיה מסוגל להתנגד לסמכות גם אז?

הארי מצמצם; משום שרק הרגע מוחו עשה את הקישור בין ניסוי מילגרם למה שהרמיוני עשתה בשיעור הראשון של התגוננות מפני כוחות האופל, היא סירבה לירות בחבר לכיתה, אפילו כשהסמכות אמרה לה שהיא חייבת, היא רעדה ופחדה אבל היא עדיין סירבה. הארי ראה את זה קורה לנגד עיניו ולמרות זאת לא עשה את הקישור עד עכשיו...

הארי הביט מטה אל האופק המאדים. השמש שקעה יותר, השמיים דעכו, האפילו, אף על פי שרובם עדיין היו כחולים, לילה ירד בקרוב. צבעי הזהב והאדום של השמש והשקיעה הזכירו לו את פוקס; והארי תהה, לרגע, האם עצוב להיות עוף-חול, לקרוא ולצרוח בלי שאיש ישמע לך.

אבל פוקס לעולם לא יוותר, בכל פעם שימות הוא יוולד מחדש, משום שפוקס הוא ישות של אור ואש, והרגשת ייאוש מאזקבאן שייכת לאפלה בדיוק כמו אזקבאן עצמו.

אפילו אם ניתנה לך כוס חצי ריקה וחצי מלאה, זו המציאות, זו האמת וזה מה שיש; אבל אתה עדיין יכול לבחור איך להרגיש בנוגע לזה, בין אם תתייאש מהחצי הריק או שתשמח על המים שישנם.

מילגרם ניסה גרסאות שונות של הבדיקה שלו.

בניסוי השמונה עשר, הנסיין היה צריך רק להקריא את מילות הבדיקה לקורבן הקשור לכיסא ולתעד את תשובותיו, בזמן שמישהו אחר לחץ על המתגים. היה זה אותו סבל לכאורה, אותן בעיטות נואשות שבעקבותיהן דממה; אבל לא היה זה אתה שלחץ על המתג. אתה רק הבטת בזה קורה, והקראת את השאלות לאדם המעונה.

37 מתוך 40 נסיינים המשיכו את השתתפותם בניסוי הזה עד הסוף, המתג של 450 הוולט המסומן ב-'XXX'.

אם היית פרופסור קווירל, ייתכן שהיית מחליט להרגיש ציני בקשר לזה.

אבל 3 מתוך 40 הנסיינים סירבו להשתתף בניסוי עד סופו.

ההרמיונים.

הם כן קיימים בעולם, האנשים שלא ירו קללת מכה פשוטה על חבר לכיתה אפילו אם המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ציווה עליהם לעשות זאת. אלה שהסתירו צוענים ויהודים והומוסקסואלים בעליות הגג שלהם בשואה, ולפעמים שילמו על כך בחייהם.

האם האנשים הללו שייכים למין שונה מהגזע האנושי? האם יש להם ציוד נוסף בראשם, חתיכה נוספת של חיווט נוירוני, שאין לבני תמותה פחותים? אבל זה לא סביר, בהינתן ההיגיון של רבייה זוויגית שאמר שהגנים האחראיים על מכונות מורכבות יתערבבו מעבר לכל תקנה, אם הם לא אוניברסליים.

יהיו אשר יהיו החלקים מהם עשויה הרמיוני, לכל השאר יש את אותם חלקים בתוכם איפשהו...

...טוב, זו מחשבה נחמדה אבל היא לא נכונה בהכרח, אנשים יכולים לאבד גנים והמכונה המורכבת יכולה להפסיק לעבוד, ישנם סוציופתים ופסיכופתים, אנשים שחסרו את הציוד הנדרש כדי שיהיה להם אכפת מאחרים. אולי לורד וולדמורט נולד כך, או שאולי הוא ידע טוב ובכל זאת בחר ברוע; בשלב הזה זה כבר לא

משנה ולו בזית. אבל רובה הגדול של האוכלוסיה אמור להיות מסוגל ללמוד לעשות את מה שהרמיוני ומתנגדי השואה עשו.

האנשים שהשתתפו בניסוי מילגרם, שזעו והזיעו וצחקו בעצבנות כשעשו את כל הדרך עד למתגים המסומנים ב-'XXX', רבים מהם כתבו למילגרם כדי להודות לו, לאחר מכן, על מה שלמדו על עצמם. גם זה חלק מהסיפור, מהאגדה של הניסוי האגדי הזה.

השמש כמעט שקעה מתחת לאופק כעת, הקצה המוזהב האחרון מציץ מעל לצמרות העצים הרחוקות.

הארי הביט בקצה הזה, משקפיו אמורות להגן עליו מפני קרינה אולטרא-סגולה אז הוא אמור להיות מסוגל להביט בו מבלי להזיק לעיניו.

הארי הביט בו ישירות, בשבריר האור הזעיר הזה, שלא היה מוסתר וחסום ומוחבא. אפילו שהיו אלה 3 מתוך 40, ה-37 האחרים נמצאים שם היכנסהו. 7.5% מהכוס שהיו מלאים, שהוכיחו שלאנשים כן אכפת ממים, אפילו אם הכוח שלהם לדאוג הובס לרוב. אם לאנשים באמת לא היה אכפת, הכוס הייתה באמת ריקה. אם כולם היו כמו אתה-יודע-מי בפנים, אנוכיים וערמומיים בסתר, לא היו מתנגדי שואה כלל.

הארי הביט בשקיעה, ביום השני של שארית חייו, וידע שהוא עבר צד.

משום שהוא לא הצליח להאמין בזה יותר, לא באמת, לא אחרי שהלך לאזקבאן. הוא לא היה מסוגל לעשות מה ש-37 מתוך 40 אנשים יצביעו שהוא חייב לעשות. ייתכן שלכולם יש בפנים את מה שנדרש כדי להיות הרמיוני, ושיום אחד הם עשויים ללמוד; אבל יום אחד זה לא עכשיו, לא כאן, לא היום, לא בעולם האמיתי. אם היית בצד של 3 מתוך 40, לא היית רוב פוליטי, ופרופסור קווירל צדק, הארי לא ירכין את ראשו בכניעה כשזה יקרה.

זה היה הולם בצורה איומה. אתה לא יכול ללכת לאזקבאן ולחזור מבלי ששינית את דעתך בנוגע למשהו חשוב.

אז פרופסור קווירל צודק, אם כך? שאל סלית'רין. נשאר בצד את השאלה האם הוא טוב או רע, האם הוא צודק? האם אתה אדונם, בין אם הם יודעים זאת ובין אם לאו? נשאר בצד את החלק של האופל, זו פשוט הציניות שלו שוב. אבל האם כוונתך היא לשלוט כעת? אני חייב לומר, זה מלחיץ אפילו אותי.

אתה חושב שניתן להפקיד בידיך כוח? שאל גריפינדור. אין כלל כזה שאומר שאנשים שרוצים כוח לא צריכים לקבל אותו? אולי אנחנו צריכים לעשות את הרמיוני לשליטה במקום.

אתה חושב שאתה ראוי לנהל חברה ולדאוג שלא תקרוס לתוהו מוחלט בתוך שלושה שבועות? שאל הפלפאף. דמיין לעצמך כמה חזק אימא תצרח אם תשמע שבחרו אותך לראש הממשלה, ועכשיו תשאל את עצמך, האם אתה בטוח שהיא טועה בקשר לזה?

למעשה, אמר רייבנקלו, אני מוכרח לציין שכל העניינים הפוליטיים האלה נשמעים משעממים להחריד. מה עם נשאר את כל עסקנות הבחירות לדראקו ונדבוק במדע? זה מה שאנחנו באמת טובים בו, וידוע שגם זה משפר את הקיום האנושי, ת'יודע.

חכו רגע, אמר הארי למרכיביו, אנחנו לא חייבים להחליט הכל עכשיו. מותר לנו לחכות בבעיה מכל הכיוונים לפני שנגיע לפתרון.

החלק האחרון של השמש שקע מתחת לאופק.

זה מוזר, ההרגשה של לא לדעת בדיוק איפה אתה עומד, באיזה צד אתה, של לא להחליט כבר בנוגע למשהו חשוב כמו זה, יש בזה תחושה לא מוכרת של חירות...

וזה הזכיר לו מה פרופסור קווירל השיב לשאלתו האחרונה, מה שהזכיר לו את פרופסור קווירל, מה שהקשה עליו שוב לנשום, והצית שוב את תחושת הצריבה בגרונו של הארי, שלח את מחשבותיו במעלה הלולאה שוב.

למה הוא כל כך עצוב עכשיו, בכל פעם שהוא חושב על פרופסור קווירל? הארי היה רגיל להכיר את עצמו, והוא לא הבין למה הוא מרגיש כל כך עצוב...

הוא הרגיש כאילו איבד את פרופסור קווירל לנצח, כאילו איבד אותו באזקבאן. באותה מידה כמו שהיה מאבד לו הסוהרסנים היו אוכלים את המורה להתגוננות, מכילים אותו בריק שלהם.

איבדתי אותי! למה איבדתי אותי? משום שהוא אמר אבדה קדברה והייתה למעשה סיבה מצוינת לעשות זאת אף על פי שלא ראיתי זאת במשך שעותיים? למה המצב לא יכול לחזור להיות כמו שהיה?

אבל זה לא האבדה קדברה. ייתכן שהיה לזה חלק במיטוט מבנה הרציונליזציות וההירטעויות וההימנעויות הזהירות ממחשבה על דברים מסוימים. אבל לא היה זה האבדה קדברה, זה לא היה הדבר המטריד שהארי ראה.

מה ראיתי...?

הארי הביט בשמיים הדועכים.

הוא ראה את פרופסור קווירל הופך לפושע קשוח כשניצב מול ההילאי, ושינוי האישיות לכאורה היה מושלם וחסר מאמץ.

אישה אחרת הכירה את המורה להתגוננות בתור 'ג'רמי ג'אפה'.

כמה אנשים שונים אתה בכלל?

אינני יכול לומר שטרחתי לספור.

אי אפשר שלא לתהות...

...האם 'פרופסור קווירל' אינו רק עוד שם ברשימה, רק עוד אדם שהפך אליו, שנוצר על מנת לשרת מטרה עלומה.

עכשיו הארי תמיד יתהה, בכל פעם שידבר עם פרופסור קווירל, אם זו מסכה, ומה המניע מאחורי המסכה. עם כל חיוך יבש, הארי ינסה לראות מה הניע את המנופים שמאחורי השפתיים.

האם זה מה שאנשים אחרים יתחילו לחשוב עליי, אם אהפוך ליותר מדי סליט'ריני? אם אזמום יותר מדי מזימות, האם לעולם לא אוכל לחייך אל מישהו בלי שיתהה למה אני באמת מתכוון כשאני עושה זאת?

אולי ישנה דרך כלשהי להחזיר את האמון במה שנראה על פני השטח ולהפוך מערכות יחסים אנושיות לאפשרויות שוב, אבל הארי לא הצליח לחשוב מה היא עשויה להיות.

כך איבד הארי את פרופסור קווירל, לא את האדם, אלא את... החיבור...

למה זה כאב כל כך?

למה הוא הרגיש כה בודד כעת?

בוודאי ישנם אנשים אחרים, אולי אנשים טובים יותר, להיתמך בהם ולהתיידד עימם? פרופסור מקגונגל, פרופסור פליטיק, הרמיוני, דראקו, שלא להזכיר את אימא ואבא, זה לא כאילו הארי לבד...

אלא...

תחושת מחנק התפתחה בגרונו של הארי כשהבין.

אלא שפרופסור מקגונגל, פרופסור פליטיק, הרמיוני, דראקו, כולם ידעו לפעמים דברים שהארי לא ידע, אבל...

הם לא הצטיינו יותר מהארי בתוך תחום הכוח שלו; הגאונות שהייתה להם לא הייתה הגאונות שלו, והגאונות שלו שונה משלהם; הוא עשוי לראות אותם כשווים לו, אבל לא להביט מעלה אליהם, כעליונים.

איש מהם מעולם לא היה, איש מהם לעולם לא יוכל להיות...

המדריך של הארי...

זה מי שהיה פרופסור קווירל.

זה מי שהארי איבד.

והצורה שבה איבד את המדריך שלו אולי תאפשר לו לזכות בו בחזרה ואולי לא. אולי יום אחד הוא יידע את כל המטרות הנסתרות של פרופסור קווירל וכל הספקות ביניהם ייעלמו; אבל אף על פי שזה נראה אפשרי, זה לא נראה סביר.

משב רוח החל מחוץ להוגוורטס. הוא כופף את העצים העירומים, יצר אדוות באגם שליבו נותר נוזלי, השמיע קול לחישה כשחלף ליד החלון שהשקיף על העולם השרוי למחצה בדמדומים, ומחשבותיו של הארי נדדו החוצה לזמן מה.

ואז הן שבו פנימה, אל הצעד הבא בלולאה.

למה אני שונה מהילדים האחרים בגילי?

אם תשובתו של פרופסור קווירל לשאלה הזו הייתה התחמקות, הייתה זו התחמקות מחושבת היטב. עמוקה מספיק ומורכבת מספיק, מלאה דיה ברמיזות למשמעויות נסתרות כדי לשמש כמלכודת לרייבנקלו שלא ניתן להטותו בפחות. או שאולי פרופסור קווירל התכוון לתשובתו בכנות. מי יודע איזה מנוע מזיז את המנופים מאחורי השפתיים הללו?

אומר זאת, מר פוטר: כבר כעת הינך מליט-הכרה, וחושבני שתהפוך למליט-הכרה מושלם בעוד זמן לא רב. עבור אנשים כמונו, למושג זהות יש משמעות שונה מאשר לאחרים. כל מי שאנו יכולים לדמיין אנחנו יכולים להיות; והשוני האמיתי שלך, מר פוטר, הוא שיש לך דמיון מפותח מגדר הרגיל. מחזאי חייב להכיל את דמויותיו, הוא מוכרח להיות גדול מהן כדי לגלם אותן בתודעתו. לשחקן או מרגל או פוליטיקאי, מגבלת הקוטר שלו היא המגבלה על מי שהוא מסוגל להיות, המגבלה על הפנים שהוא מסוגל לחבוש כמסכה. אבל בעבור

אנשים כמוני וכמוך, כל מי שאנו יכולים לדמיין, אנחנו יכולים להיות, במציאות ולא בהעמדת פנים. כאשר דמיינת את עצמך כילד, מר פוטר, היית ילד. אולם ישנם קיומים אחרים בהם אתה מסוגל לתמוך, קיומים גדולים יותר, אם תרצה. למה אתה כה חופשי, וכה גדול בהיקף, בעוד ילדים אחרים בגילך כה קטנים ומוגבלים על ידי אילוצים? למה אתה יכול לדמיין ולהפוך לעצמיים מבוגרים יותר מאשר שילד מחזאי אמור להיות מסוגל לחבר? זאת אינני יודע, ולא אומר מה ניחושי. אבל מה שיש לך, מר פוטר, הינו חירות.

אם זו הסחת דעת, היא מוצלחת מאוד.

עם זאת, המחשבה המדאיגה יותר הייתה שפרופסור קווירל לא הבין עד כמה הארי יהיה מוטרד מכך, עד כמה שגוי הנאום הזה יישמע באוזניו, כמה נזק הוא יעשה לאמון שלו בפרופסור קווירל.

חייב תמיד להיות אדם אמיתי אחד שאתה באמת, במרכז כל הדברים...

הארי השקיף אל הלילה היורד, אל האפלה הנאספת.

...נכון?

כמעט הגיע הזמן לישון כשהרמיזי שמעה את השאיפות המפוזרות והרימה את מבטה מהעותק של בובאטון: תולדות שקראה לראות את הילד האובד, את הילד שלא נראה בארוחת הצהריים של יום ראשון, שאי-הופעתו בארוחת הערב לוותה בשמועות - והיא לא האמינה להן משום שהן היו מגוחכות לגמרי, אבל היא הרגישה תחושת בחילה קלה בכל זאת - שהוא עזב את הוגוורטס כדי לצוד את בלטריקס בלק.

"הארי!" היא צווחה, היא אפילו לא קלטה שהיא מדברת אליו ישירות לראשונה מזה שבוע, או הבחינה בתלמידים אחרים קופצים למשמע קולה לכל אורך חדר המועדון.

עיניו של הארי כבר הורמו להביט בה, הוא כבר החל ללכת לעברה, אז היא נעצרה באמצע הקימה מהכיסא -

וכמה רגעים לאחר מכן, הארי היה ישוב למולה והניח בצד את שרביטו לאחר שהטיל מחסום קוויטוס מסביבם.

(לא מעט רייבנקלואים ניסו להיראות כאילו הם לא מסתכלים.)

"היי, אמר הארי. קולו רעד. "התגעגעתי אלייך. את... הולכת לדבר איתי שוב, עכשיו?"

הרמיזי הנהנה, רק הנהנה, היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר. גם היא התגעגעה להארי, אבל היא החלה להבין, בתחושת אשמה מסוימת, שזה בטח היה הרבה יותר גרוע בשבילו. היו לה חברים נוספים, אבל להארי... זה לא הרגיש הוגן, לפעמים, שהארי דיבר ככה רק איתה, אז היא הייתה מוכרחה לדבר איתו; אבל הארי נראה כאילו דברים לא הוגנים קרו גם לו.

"מה קורה?" היא שאלה. "יש כל מיני שמועות. יש אנשים שאומרים שהלכת להילחם בבלטריקס בלק, יש אנשים שאומרים שהלכת להצטרף לבלטריקס בלק -" והשמועות הללו אמרו שהרמיזי שפשוט המציאה את הסיפור עם עוף-החול, והיא צעקה שכל חדר המועדון של רייבנקלו ראה זאת, אז השמועה הבאה הייתה שהיא המציאה גם אתה החלק הזה, והייתה זו טיפשות ברמה כה בלתי נתפשת שהיא הייתה פשוט המומה לגמרי.

"אני לא יכול לדבר על זה", אמר הארי בלחשה. "אני לא יכול לדבר על הרבה מזה. הלוואי שהייתי יכול לספר לך הכל", קולו רעד, "אבל אני לא יכול... אני מניח, אם זה עוזר, שאני לא אלך לעוד ארוחות צהריים עם פרופסור קווירל..."

הארי כיסה את עיניו בידו.

הרמיוני הרגישה תחושת בחילה בקיבתה.

"אתה בוכה?" שאלה הרמיוני.

"כן", אמר הארי, קולו נשמע חסר נשימה מעט. "אני לא רוצה שמישהו אחר יראה."

השתררה שתיקה קצרה. הרמיוני רצתה לעזור אבל היא לא ידעה מה לעשות בנוגע לבן בוכה, והיא לא הבינה מה קורה; היא הרגישה כאילו דברים עצומים מתרחשים סביבה – לא, סביב הארי – ולו הייתה יודעת מהם היא בוודאי הייתה מפחדת, או דואגת, או משהו, אבל היא לא ידעה כלום.

"האם פרופסור קווירל עשה משהו לא בסדר?" היא שאלה לבסוף.

"זאת לא הסיבה שאני לא יכול ללכת איתו לארוחות צהריים", אמר הארי, עדיין בלחשה, ידייו על פניו. "זו הייתה ההחלטה של המנהל. אבל כן, פרופסור קווירל עשה דברים שגרמו לי לבטוח בו פחות, אני מניח..." קולו של הארי נשמע רעוע מאוד. "אני מרגיש קצת בודד עכשיו."

הרמיוני הניחה את ידה על לחיה במקום שבו פוקס נגע בה אתמול. היא המשיכה לחשוב על המגע הזה, שוב ושוב, אולי משום שרצתה שיהיה חשוב, שתהיה לו משמעות עבורה...

"אני יכולה לעזור בדרך כלשהי?" היא שאלה.

"אני רוצה לעשות משהו רגיל", אמר הארי מאחורי ידיו. "משהו מאוד רגיל בשביל תלמידי שנה ראשונה בהוגוורטס. משהו שילדים בני אחת עשרה וילדות בנות שתים עשרה כמונו אמורים לעשות. בואי נשחק משחק של טאקי מתפוצץ או משהו... אני מניח שאין לך את הקלפים ואת לא יודעת את החוקים, נכון?"

"אמ... אני לא יודעת את החוקים..." אמרה הרמיוני. "אני יודעת שהם מתפוצצים."

"אז אולי Gobstones?" שאל הארי.

"אני לא יודעת את החוקים והם יורקים עליך. אלה משחקים של בנים, הארי!"

השתררה שתיקה. הארי מחה את דמעותיו בידי, ואז הסיר אותן; ואז הוא הביט בה במבט חסר אונים מעט. "ובכן", אמר הארי, "מה קוסמים ומכשפות בגילנו עושים, כשהם משחקים, את יודעת, משחקים שטותיים וחסרי מטרה שאנחנו אמורים לשחק בגיל הזה?"

"Hopscotch?" אמרה הרמיוני. "קפיצה בחבל? מתקפת חדי-קרן? אני לא יודעת, אני קוראת ספרים!"

הארי החל לצחוק, והרמיוני החלה לצחקק יחד איתו אף על פי שלא ידעה בדיוק למה, אבל זה באמת היה מצחיק.

"אני מניח שזה עזר קצת," אמר הארי. "למעשה אני חושב שזה עזר יותר מאשר לשחק גוג'ואים היה יכול לעזור, אז תודה לך שאת את. ולא משנה מה, אני לא נותן לאף אחד להשכיח ממני בקסם את כל מה שאני יודע על חדו"א. אני מעדיף למות."

"מה?" אמרה הרמיוני. "למה - למה שאי פעם תרצה לעשות את זה?"

הארי נעמד מהשולחן, ונשמעה המולה כשרעש הרקע חזר כשקימתו שברה את לחש ההשקטה. "אני עייף מעט ולכן אני הולך לישון," אמר הארי, קולו רגיל ויבש, "אני צריך לפצות על קצת זמן אבוד, אבל נראה בארוחת הבוקר, ואז בתורת-הצמחים, אם זה בסדר מבחינתך. שלא להזכיר את העובדה שזה לא יהיה הוגן לזרוק את כל הדיכאון שלי עלייך. לילה, הרמיוני."

"לילה טוב, הארי," היא אמרה, מרגישה מבולבלת ומודאגת ביותר. "חלומות פז."

הארי מעד קלות כשאמרה זאת, ואז המשיך ללכת לעבר המדרגות שהובילו אל מגורי הבנים בשנה הראשונה.

הארי כיוון את לחש ההשקטה שעל ראש מיטתו לעוצמה המירבית, כדי שלא יעיר איש אם יצרח.

הוא כיוון את השעון המעורר שלו לשעת ארוחת הבוקר (למקרה שלא יהיה כבר ער בשעה הזאת, למקרה שיצליח לישון בכלל.)

נכנס למיטה, נשכב -

- והרגיש את הגוש שמתחת למיטתו...

הארי הביט בחופה שמעל מיטתו.

הוא לחש מתחת לנשימתו, "הו, אתה בטח צוחק עליי..."

נדרשו להארי כמה רגעים לאזור את הכוח להתיישב במיטתו, לכסות את עצמו ואת הכרית בשמיכה כדי להסתיר את מעשיו מהילדים האחרים, להטיל לומוס בעוצמה נמוכה ולראות מה נמצא מתחת לכרית שלו.

היה שם מגילת קלף וחפיסת קלפים.

על הקלף נכתב,

ציפור קטנה לחשה לי שדמבלדור סגר את דלת הכלוב שלך.

עליי להודות, במקרה הזה, שייתכן שלדמבלדור יש נקודה. בלטריקס בלק חופשייה בעולם פעם נוספת, ואין אלה חדשות טובות לשום אדם טוב. לו הייתי במקומו של דמבלדור, ייתכן שהייתי עושה את אותו הדבר.

אבל לכל מקרה... המכון למכשפות של סילם באמריקה מקבל גם בנים, על אף השם. הם אנשים טובים והם יגנו עליך אפילו מפני דמבלדור, אם תזדקק לכך. בריטניה מאמינה שאתה זקוק לרשותו של דמבלדור כדי להגר לאמריקה הקסומה, אבל אמריקה הקסומה חולקת עליה. אז במקרה קיצון, צא מגבולות לחשי ההגנה של הוגוורטס וקרע לשניים את מלך הלבבות מחפיסת הקלפים הזו.

מיותר לציין שעליך לעשות זאת רק במקרה קיצון.

שמור על עצמך, הארי פוטר.

- סנטה קלאוס

הארי הביט בחפיסת הקלפים.

היא לא יכולה לקחת אותו לשום מקום, לא כרגע, מפתחות מעבר לא עובדים כאן.

אבל הוא בכל זאת הרגיש רתיעה קלה מהמחשבה של להרים אותה, אפילו כדי להחביא אותה בתיבה שלו...

טוב, הוא כבר הרים את הקלף שהיה יכול להיות מכושף עם מלכודת באותה הקלות, לו הייתה מלכודת מעורבת בעניין.

אבל בכל זאת.

"ווינגארדיום לביוסה", לחש הארי, והרחיף את חבילת הקלפים שתנוח ליד השעון המעורר שלו, בגומחה שבראש המיטה. הוא יטפל בזה מחר.

ואז הארי נשכב במיטתו, ועצם את עיניו, לחלום בלי עוף-חול שיגן עליו, ולשלם את המחיר.

הוא התעורר בהשתנקות של אימה, לא בצרחה, הוא טרם צרח הלילה, אבל הוא היה מסובך בשמיכתו לאחר שגופו הישן זע בחולמו על ריצה, על ניסיון להתחמק מהפערים בחלל שרדפו אחריו במסדרון מתכת מואר באור קלוש של מנורת גז, והוא לא ידע, בחלום, שאם ייגע בריקנויות הללו הוא ימות בצורה נוראה. יותיר מאחור את גופו הנושם, ריק. כל שידע הוא שעליו לרוץ ולרוץ ולרוץ מהפצעים בעולם שריחפו בעקבותיו -

הארי התחיל לבכות שוב, לא היה זה בשל האימה שבמרדף, היה זה משום שהוא רץ בעוד מישהי מאחוריו צורחת לעזרה, צורחת שישוב ויציל אותה, יעזור לה, היא נאכלת, היא עומדת למות, ובחלום הארי ברח במקום לעזור לה.

"אל תלך!" הקול בקע בצרחה מאחורי דלת המתכת. "לא, לא, לא, אל תלך, אל תיקח את זה, אל אל אל -"

למה פוקס נח בכלל על כתפו? הוא הלך. פוקס אמור לשנוא אותו.

פוקס אמור לשנוא את דמבלדור. הוא הלך.

פוקס אמור לשנוא את כולם.

הילד לא היה ער, לא חלם, מחשבותיו היו מבולגנות ומבולבלות בארץ הצל שגבלה בין שינה לערות, לא מוגן על ידי מעקות הבטיחות שהתודעה המודעת שלו כפתה על עצמה, הכללים והצנזורים המוקפדים. בארץ הצל הזו, מוחו מתעורר מספיק כדי לחשוב, אבל משהו אחר היה ישנוני מכדי לפעול; מחשבותיו התרוצצו, חופשיות ופראיות, לא מוגבלות על ידי הדימוי העצמי שלו, על ידי האידאליים שהיו לעצמו הער בנוגע למה שהוא אמור לחשוב. זוהי החירות שבחלומות מוחו, בעוד הדימוי-העצמי שלו ישן. חירות לחזור, שוב ושוב, על הסיוט הנורא ביותר החדש של הארי:

"לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!"

"לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!"

"לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!"

זעם נבנה בו לצד התיעוב העצמי, חימה נוראה וחמה / שנאה קפואה וקרה, על העולם שעשה לה זאת / לעצמו, ובמצבו הער-למחצה הארי פינטז על בריחות, פינטז על דרכים להימלט מהדילמה המוסרית, היא דמיון את עצמו מרחף מעל האימה המשולשת העצומה של אזקבאן, ולוחש מזמור עם הברות שונות מכל דבר שנשמע על כדור הארץ לפני כן, לחישות שהידהדו לכל אורך השמיים ונשמעו בצד השני של העולם, ואז היה פיצוץ של אש פטרונוס כסופה כמו פיצוץ גרעיני שקרע לגזרים את כל הסוהרסנים ברגע ותלש את קירות המתכת של אזקבאן, ניתץ את המסדרונות הארוכים ואת האורות הכתומים העמומים, ורגע לאחר מכן מוחו נזכר שיש שם אנשים, ושיכתב את פנטזיית החלום-למחצה שתראה את כל האסירים צוחקים כשעפו בלהקות הרחק מהחורבה הבוערת שהייתה אזקבאן, האור הכסוף משחזר את הבשר לגופם כשעפו, והארי החל לבכות חזק יותר לתוך הכרית שלו, משום שהוא לא יכול לעשות את זה, הוא לא אלוהים -

הוא נשבע בחייו ובקסמו ובאומנותו כרציונליסט, הוא נשבע בכל מה שמקודש ובכל הזיכרונות השמחים שלו, הוא נתן את מילתו אז עכשיו הוא חייב לעשות משהו, חייב לעשות משהו, חייב לעשות משהו -

אולי זה חסר טעם.

אולי ניסיון לציית לחוקים הוא חסר טעם.

אולי פשוט צריך לשרוף את אזקבאן, באיזו צורה שלא תהיה.

ולמעשה, הוא נשבע שיעשה זאת, אז עכשיו זה מה שהוא חייב לעשות.

הוא פשוט יעשה כל מה שיידרש כדי להיפטר מאזקבאן, זה הכל. אם זה אומר לשלוט בבריטניה, בסדר, אם זה אומר למצוא לחש ללחוש שיהדהד לאורך כל השמיים, שיהיה, הדבר החשוב הוא להשמיד את אזקבאן.

זה הצד שלו, שם הוא נמצא, אז הנה, זה סגור.

תודעתו הערה הייתה דורשת הרבה יותר פרטים לפני שהייתה מקבלת זאת כתשובה, אבל במצבו החולם-למחצה זה הרגיש מספיק כמו החלטה כדי להניח לתודעתו העייפה להירדם באמת שוב, ולחלום את הסיוט הבא.

אחרית דבר אחרונה:

היא התעוררה בהשתנקות של אימה, הפרעה בנשימתה שהותירה אותה בתחושת מחנק אך עם זאת ריאותיה לא נעו, היא ניעורה עם צרחה שלא נשמעה על שפתיה וללא מילים, שום מילים לא יצאו, משום שהיא לא הצליחה להבין את מה שראתה, היא לא הצליחה להבין את מה שראתה, זה היה גדול מכדי שתוכל להקיף זאת וזה עדיין הלך והתהווה, היא לא הצליחה לתת מילים לצורה חסרת הצורה ולכן היא לא הצליחה לפרוק זאת, לא הצליחה לפרוק זאת ולהפוך שוב לתמימה ולחסרת ידיעה.

"מה השעה?" היא שאלה.

השעון המעורר המוזהב שלה, המשובץ ביהלומים, השעון המעורר היפהפה והקסום והיקר שהמנהל העניק לה עם קבלתה להוגוורטס, לחש בחזרה, "בסביבות שתיים לפנות בוקר. חזרי לישון."

המצעים שלה היו ספוגי זיעה, הפיג'מה שלה הייתה ספוגת זיעה, היא הרימה את שרביטה שנח ליד בריתה וניקתה את עצמה לפני שניסתה לחזור לישון. היא ניסתה לחזור לישון והצליחה בסופו של דבר.

סיביל טרלוני חזרה לישון.